

KARABEG, Mustafa Sıdkı
(1832-1878)

Mostar müftüsü ve müderris.

Hersek vilâyetinin (Hercegovina) başşehri Mostar'da doğdu. Babası, Mostar'da Karabeg ailesine mensup Hacı Ahmed Efendi, dedesi İbrâhim Efendi'dir. İlk ve orta öğrenimini Mostar'da tamamladı. 1851'de öğrenim için İstanbul'a gitti. Burada ders gördüğü hocaları arasında Sultan Abdülaziz dönemi şeyhülislâmlarından olan Amasyalı Mevlâ Halil de bulunuyordu. 1855 yılına kadar İslâmî ilimlerdeki tahsilini tamamladı ve aynı yıl memleketine döndü.

Bu dönemde, İstanbul'da bulunan hemşehrisi Yûsuf Efendi Alajbegović'in tavsiyesiyle henüz yirmi beş yaşında iken Mostar müftülüğü görevine tayin edildi (1857). Müftülük göreviyle beraber Mostar'daki Karagöz Bey Medresesi'nde başmüderrislik yaptı. Bu arada tefsir, hadis, hikmet-i teşrîf, mantık, kelâm, İslâm hukuku ve Arap dili ve edebiyatı gibi dersler verdi. 1876'da I. Meclis-i Meb'ûsân'da Bosna - Hersek milletvekili oldu.

Bosna - Hersek bölgesi Batı devletleri tarafından Avusturya-Macaristan Krallığı himayesine verilince yeni işgal güçlerine karşı gelip gelmeme konusunda Mostar halkı arasında başlayan tartışmada Mustafa Sıdkı bunlara karşı gelinmemesi görüşünü benimsemişti. Bu münasebetle yaptığı konuşmada Bosna - Hersek bölgesinin Osmanlı himayesinde iken bile Karadağ çeteleri karşısında çaresiz kaldığını, Avusturya gibi güçlü bir devletin himayesine verildikten sonra halkın bu devletin güçlü askerine karşı koyamayacağını belirtmişti (Bračković, s. 61). Ancak Mostar'daki bazı hocalar buna karşı çıkıp savaşın farz olduğunu söyleyerek halkı teşvik ettiler. Bunun üzerine toplanan kalabalık devlet dairelerine hücum edip 2 Ağustos 1878'de Mostar müftüsü Mustafa Sıdkı Karabeg'i, Mostar kaymakamı Murad Beg'i, Mostar kadısını, Mostar mutasarrıfı Mustafa Paşa'yı ve damadını Suhodolina'da katletti. Onun öğrencisi ve zamanında Mostar müftüsü olan Hacı Abdullah Efendi Ridžanović'in, hocası Karabeg'in tercüme-i hâlini ihtiva eden Arapça yazılmış bir eserinin mevcut olduğu zikredilmektedir (bu eserin günümüzde Hasan Nametak'ın özel kitaplığında bulunduğu söylenmektedir; bk. Hasandedić, *Mustafa Sıdkı ef. Karabeg*, s. 4).

Karabeg, İslâm hukuku alanında *Hidâ-dü'n-nuşûl* adlı bir eser yazmıştır. Molla Hüsrev'in *Mir'âtü'l-uşûl*'ünün bir hâşiyesi mahiyetinde olan eserin mukaddimesi öğrencisi Ahmed Efendi Dizdar ile Ali Fehmi Câbiç tarafından kaleme alınmıştır. 1292 (1875) yılında yazılan mukaddimeden anlaşıldığına göre tamamlanmayıp "Hakikat ve Mecaz" bahsinde kalan eser yayımlanmıştır (nşr. Državna Štamparija, Sarajevo 1316/1898). Müellifin ayrıca bir mevzû hadis hakkında yazdığı küçük bir risâlesi de zikredilmektedir (risâlenin yazma nüshası için bk. *Orientalna Zbirka Arhiva Hercegovine*, yazma nr. 340/1, demirbaş nr. 726).

BİBLİYOGRAFYA :

Husein Bračković, *Tarihçe-i Vukû'ât-ı Hersek*, Mostar 1895, s. 61; Mehmed Handžić, *Književni Rad Bosansko-Hercegovačkih Muslimana*, Sarajevo 1934, s. 24-26; Hivzija Hasandedić, *Mustafa Sıdkı ef. Karabeg, Mostarski Muftija od 1857. do 1878 Godine i Okupacija Mostara* (nşr. Glavni Odbor El-Hidaje u Sarajevu), Sarajevo 1944, s. 3-30; a.mlf., "Mostarske Muftije-Prilog Kulturnoj Povijesti Mostara", *Glasnik VIS*, sy. 9-10 (1975), s. 443-445; Hazim Šabanović, *Književnost Muslimana BiH na Orientalnim Jezicima*, Sarajevo 1973, s. 586-588; Safvet-beg Bašagić, *Bošnjaci i Hercegovci u Islamskoj Književnosti*, Sarajevo 1986, s. 205; a.m.f., *Znameniti Hrvati, Bošnjaci i Hercegovci u Turskoj Carevini* (Bošnjaci i Hercegovci u Islamskoj Književnosti içinde), Sarajevo 1986, s. 403.

ESAD DURAKOVIĆ

KARABEKİR, Kâzım

(bk. KÂZIM KARABEKİR).

KARÂBET

(bk. AKRABA).

KARABÜK

Karadeniz bölgesinin batı bölümünde şehir ve bu şehrin merkez olduğu il.

Karabük şehri, Soğanlı ve Araç çaylarının birbiriyle birleşerek Filyos çayını oluşturdukları mevkide kurulmuştur. Tarihî bir geçmiş olmayan, Cumhuriyet döneminde ortaya çıkan ve çok hızlı gelişen şehirlerden biridir. Burada kurulan Türkiye'nin ilk demir çelik fabrikası sayesinde bir şehir haline gelen Karabük, Öğlebeli köyünün ayrı bir mahallesi durumunda olan küçük bir yerleşmenin yerini almıştır. Bu küçük yerleşmenin ne zaman kurulduğu hakkında bilgi yoktur. 937 (1530)

tarihli tahrir kayıtlarında Taraklıborlu (Safranbolu) kazasına bağlı köyler arasında Karabük adı geçmez. Burası bir mevki adı olarak defterde yer alır. Nitekim Karabük mevkiinde "Devleşe divanı"nda Ârif Şeyh'in vakıflarından bahsedilirken on bir hâne, bir mücerret, bir muhassıldan (talebe) ibaret nüfusun mevcut olduğu belirtilir (438 Numaralı Muhâsebe-i Vilâyet-i Anadolu Defteri, II, 464). Muhtemelen bu küçük yerleşme yeri, zamanla iki çayın birleştiği kıvrım yerini ifade eden coğrafi bir terim olan "bük" ve buna eklenen sıfatla Karabük adını almıştır.

Şehrin bu yeniliğine karşılık çevresindeki yörenin ve bu yöre içinde yer alan öteki merkezlerin tarihi oldukça eskiye iner. Karabük'ün içinde bulunduğu toprakların tarihi, yakın komşusu olan ve günümüzde âdetâ Karabük'le birleşmiş durumda bulunan Safranbolu'nun tarihiyle paralellik gösterir. Söz konusu topraklar Eskiçağ'da Gasgalar'ın, Hititler'in, Dorlar'ın, Paflagonyalılar'ın, Kimmerler'in, Lidyalılar'ın, Persler'in hâkimiyeti altında kalmış; Pontus, Galatya, Bitinya topraklarına da dahil olduktan sonra Roma ve Bizans dönemlerini yaşamıştır. Bu yörede Türkler'in hâkimiyeti Malazgirt zaferinin ardından XI. yüzyılın sonlarında gerçekleşti (1084). Fakat yörenin Türkler'in elinde kalışı sürekli olmadı. Bizans-Selçuklu temas alanında bulunan bu topraklar iki güç arasında sık sık el değiştirdi. Bölgenin kesin olarak Türkler'in eline geçmesi, XII. yüzyıl sonlarına doğru Anadolu Selçuklu Sultanı II. Kılıcarşan döneminde rastlar. Kılıcarşan devletini oğulları arasında taksim ederken bu yöre oğullarından Mesud'un payına düştü. XII. yüzyılın sonlarında kurulan Çobanoğulları, XIV. yüzyılın başlarında kurulan Candaroğlu beylikleri de bu topraklara hâkim oldu. Yıldırım Bayezid döneminde Osmanlı topraklarına katılan bölge, Timur istilâsının ardından fetret döneminde geçici olarak Osmanlı idaresinden çıktıktan bir süre sonra yeniden Osmanlı hâkimiyetine girdi. Günümüzdeki Karabük'ün de içinde bulunduğu topraklar XV-XVI. yüzyıllarda Bolu sancağının Taraklıborlu kazası içinde yer almaktaydı. Tanzimat'tan sonraki idarî bölünüşte Kastamonu vilâyetinin merkez sancağında Safranbolu kazasının Aktaş nahiyesine bağlı bulunuyordu. 1314 (1897) tarihli *Kastamonu Vilâyeti Salnâmesi*'ne göre (s. 289) Safranbolu'ya bağlı köyler arasında yer alan Karabük on dokuz hânedeki seksen bir kişinin yaşadığı küçük bir yer durumundaydı. Öğle-

beli köyü ise on dört hânelik (altmış kişi) bir yerleşmeydi. Cumhuriyet döneminde Karabük Kastamonu vilâyetinin Safranbolu kazası sınırları içinde yer aldı ve bu idarî yapı 1927 yılına kadar sürdü. Bu tarihte yapılan idarî değişiklikle Safranbolu Kastamonu vilâyetinden ayrılarak Zonguldak iline bağlanınca Karabük de Zonguldak ilinin Safranbolu ilçesine bağlı Aktaş bucağı içinde yer aldı.

Cumhuriyet'in başlarındaki sanayileşme programları arasında, kurulması öngörülen ağır demir çelik sanayii için o sıralarda on üç-on altı hâneli Karabük mahallesi tesislerin kuruluş yeri olarak seçildi. Bu yer seçiminde Ereğli-Zonguldak kömür havzasına yakınlık ve Ankara-Zonguldak demiryolunun buradan geçmekte olması da rol oynamıştır. 3 Nisan 1937'de fabrikanın temeli atıldı ve kısa sürede tamamlanarak 6 Haziran 1939'da işletmeye açıldı. Karabük'ün yer bakımından genişlemesi de 1939 yılından sonra hızlandı. Yerleşme önce demiryolu istasyonunun kuzeyine Araç suyundan yamaçlara doğru, ayrıca Soğanlı ve Filyos çayları boyunca yayılmaya başladı. Fabrikada çalışan işçilerin iskânı için Araç vadisi boyunca basit binalar yapılarak sonradan Dereevler ve Yüzevler adını alacak olan sitelerin nüvesi oluşturuldu. Araç suyunun taraçaları üzerinde ise fabrikanın memur, teknisyen ve mühendislerini barındırmak için Yenişehir mahallesi adı verilen modern sitenin temeli atıldı. O dönemin Karabük'ü biri Yenişehir, diğer İstasyon olmak üzere iki muhtarlıktan oluşuyordu. 1939'dan sonra Karabük'e doğru bir nüfus akışı başlayınca yerleşim alanları da hızla genişledi. O yıllarda üçüncü mahalle olarak Bayır mahallesi kurulması Karabük'ün batıya doğru genişlemesini sağladı. Fabrikanın kuruluşundan

sonraki ilk nüfus sayımı olan 1940 sayımında Karabük'ün nüfusu henüz 10.000'i bulmuyordu (6.825). 1941 yılında Safranbolu ilçesine bağlı bir nahiye merkezi durumuna getirildi. Nüfusu ilk defa 1945'te 10.000'i geçti (10.682). 1949 yılında Karabük beş mahalleden oluşuyor ve 950 hektarlık bir alanı kaplıyordu. 1953'te ilçe merkezi oldu. Nüfus artışı daha da hızlandı ve 1955 sayımında 15.624 nüfusa ulaştı. 1955-1965 arası Karabük için hızlı bir gelişme dönemi oldu. 1965'te nüfusu hemen hemen 1955'tekin üç katı kadardı (46.169 nüfus). Mahalle sayısı da on dördü buldu. Şehrin ilk genişleme yönü üç akarsuyun (Araç, Soğanlı ve Filyos) istikametine uygun olarak doğu-batı doğrultusunu gösterirken sonraki yıllarda genişlemeler, topografyanın imkân verdiği ölçüde kuzeye ve güneye doğru düzensiz biçimde daha çok "yağ lekeleri" şeklinde sıçramalar halinde olmuştur (kuzeydoğuda Beşbinevler ve Yüzüncüyıl, güneybatıda Fevziçakmak mahallesi gibi). Bu büyümeler çok defa gecekondulaşma halinde kendini gösterdi. Beşbinevler mahallesi gecekondu önleme alanı olarak kurulmuştu. Karabük demir çelik sanayii sadece şehrin mekân genişlemesine ve nüfusunun artışına (1970'te 64.999, 1985'te 94.818, 1990'da 105.375 nüfus) yol açmakla kalmamış, komşu yerleşme yeri olan Safranbolu'yu da etkilemiştir. Safranbolu'nun vadi içindeki çekirdek kısmının dışında bulunan kesimlerden Kıranköy ve Bağlar semtleri, Karabük'ün hızlı artan nüfusunun ve konut ihtiyacının baskısı altında kalmış ve hızla yapılaşmıştır. Zira Safranbolu'nun bu semtlerinde oturanların çoğunluğunu Karabük'te çalışanlar oluşturmaktadır. Karabük hızlı gelişmesinin sonucunda 1995 yılında aynı adla kurulan ilin merkezi durumuna getirildi.

Günümüzde yirmi mahalleden oluşan ve 1593 hektarlık bir alana yayılan Karabük şehrinin demiryolu istasyonu civarında 254 m. olan yükseltisi, eski Karabük mahallesinde 260 m., Filyos çayının sol yamacındaki Kayabaşı mahallesi üst kısımlarında 300 m., Araç suyunun sağ yamacındaki Yenişehir mahallesi ise 320 metreye kadar çıkar. 1997 yılında yapılan nüfus tesbitinde 103.806 olarak sayılan nüfusunun en yoğun olarak bulunduğu mahalleler Soğuksu, Yeni, Namık-kemal, Atatürk, Yeşil ve Şirinevler mahalleleridir. Bu altı mahallede nüfus yoğunluğu hektar başına 100 kişiden fazladır.

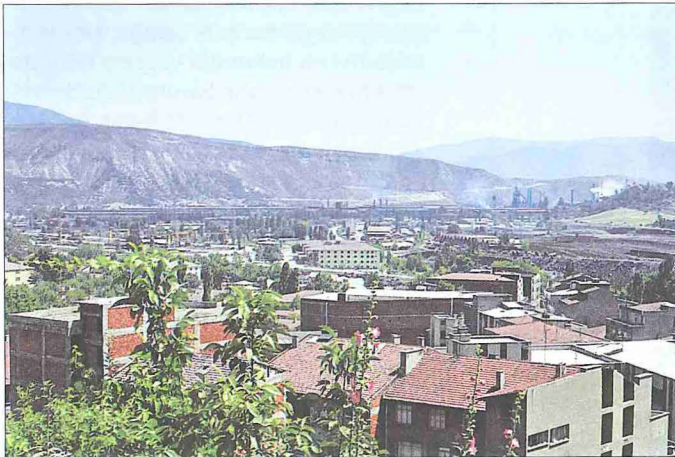
Şehir içindeki ana caddelerin doğrultusu demiryoluna ve Filyos ile Araç çaylarına paralel olarak doğu-batı yönünde uzanır. Karabük-Safranbolu yolunun başlangıcını oluşturan Atatürk Bulvarı, demiryolunun kuzeyindeki Menderes caddesi ve Hürriyet caddesiyle (bir dönemdeki adıyla Millî Birlik caddesi) bunlara kuzeyden paralel olarak uzanan Fevzifırat, Gazipaşa, Fevziçakmak caddeleri hep doğu-batı doğrultuludur. Şehrin en önemli iş yerleri de bu caddelerden biri olan Hürriyet caddesi üzerinde sıralanır. Şehrin kuruluşuna etken olan demir çelik sanayiine ait tesislerin şehrin en çukur yerinde bulunması, Karabük'te önemli bir çevre sorunu olan hava kirliliği meselesini de bazan had safhalara ulaştırmaktadır.

Karabük şehrinin merkez olduğu Karabük ili Zonguldak, Bartın, Kastamonu, Çankırı ve Bolu illeriyle kuşatılmıştır. Merkez ilçeden başka Eflani, Eskipazar, Ovacık, Safranbolu ve Yenice adlı beş ilçesi vardır. 4109 km² genişliğindeki Karabük ilinin sınırları içinde 1997 genel nüfus sayımına göre 227.478 kişi yaşıyordu; nüfus yoğunluğu olarak da km² başına elli beş kişi düşüyordu.

Diyanet İşleri Başkanlığı'na ait 2000 yılı istatistiklerine göre Karabük'te il ve ilçe merkezlerinde 177, köylerde 644 olmak üzere toplam 821 cami bulunmaktadır. Şehir merkezindeki cami sayısı altmış sekizdir.

BİBLİYOGRAFYA :

438 Numaralı Muhâsebe-i Vilâyet-i Anadolu Defteri (937/1530), Ankara 1994, II, 464; Kastamonu Vilâyeti Salnâmesi (1314), Kastamonu 1314, s. 289; Cuinet, IV, 473; P.-N. Taner, Karabük İmar Planı, Ankara 1949; Erol Tümerterkin, Ağır Demir Sanayii ve Türkiye'deki Durumu, İstanbul 1954, s. 243; a.mlf., "Karabük'ün Kuruluşu", 1962-1963 Ders Yılı Sosyoloji Konferansları, İstanbul 1964, s. 104-109; İbrahim Yasa v.dğr., Şehirlerin İnkişafı ve Sosyal Problemler: Adana ve Karabük Şehirleri Hakkın-

Karabük'ten
bir görünüş

da Bir Araştırma, Ankara 1959; E. Winkler, *Die Wirtschaft von Zonguldak Türkei (Eine geographische Untersuchung)*, Wien 1961, s. 98-99; Z. Fahri Fındıkoğlu, *Kuruluşunun XXV. Yılında Karabük*, İstanbul 1962; a.mlf., "Karabük'ün Teşekkülü ve Bazı Demografik ve İktisadi Meseleler", 1960-1961 Ders Yılı Sosyoloji Konferansları, İstanbul 1962, s. 1-10; a.mlf., "Karabük'te Sanayileşmenin İktisadi ve İhtimai Tesirleri", 1961-1962 Ders Yılı Sosyoloji Konferansları, İstanbul 1962, s. 1-37; Mehmet Eröz, "Karabük Hakkında İki Vesika", a.e., s. 126-132; Tekin Aydın, *Anadolu'da İnsan Toplulukları ve Yerleşme İlkeleri Üzerinde Bir Deneme*, İstanbul 1964, s. 159-160; Karabük-Safranbolu Analitik Etüdler ve Teklif Projeler, Ankara 1967-68 (İller Bankası yayını); Metin Tuncel, "Tarih Boyunca Türkiye'de Kent Kuruluşları", *Doğumunun 100. Yılında Atatürk'e Armağan*, İstanbul 1981, s. 348; Hulusi Yazıcıoğlu - Mustafa Al, *Safranbolu, Safranbolu-Karabük-Ulus-Eflâni*, Karabük 1982, s. 38; Safa Erkün, "Türkiye'de İlk Ağır Sanayi Yerleşimi: Karabük'ün Kuruluş Dönemi", *Kentleşme-Sanayileşme Etikileşimi: Eskişehir Örneği Kolokyumu (6-8 Kasım 1985)*, Eskişehir 1985, s. 35-44; İlhan Yaşar Hacısalihoğlu, *Şehir Coğrafyası Açısından Safranbolu-Karabük İkilemi* (doktora tezi, 1995), İÜ Sosyal Bilimler Enstitüsü; Mehmet Ardos, "8 Şubat 1974 Karabük Heyelanı", *İÜ Coğrafya Enstitüsü Dergisi*, sy. 23, İstanbul 1980, s. 47-56; Sedat Avcı, "Filyos Çayı Havzasının (Karabük-Filyos Arası) Coğrafi Etüdü II: Beşerî Coğrafya Özellikleri", *Coğrafya Dergisi*, sy. 7, İstanbul 1999, s. 274-277; a.mlf., "Filyos Çayı Havzasının (Karabük-Filyos Arası) Coğrafi Etüdü III: Ekonomik Coğrafya Özellikleri", a.e., s. 300-301.

METİN TUNCEL

KARACA AHMED

Abdalân-ı Rûm zümresine mensup
Türkmen dervîşi ve halk hekimi.

Orhan Gazi devrinde yaşadığı (Âşıkpaşazâde, s. 200; Âlî Mustafa, s. 62). Rivayete göre Acem diyarında hükümdarlık yapan (Hoca Sâdeddin, V, 9) Süleyman el-Horasanî'nin oğludur (Uluçay, I, 19). Başlangıç-

ta zevk ve safa içinde bir hayat sürerken bir vesileyle dervîşliğe yönelmiş, Anadolu'ya gelerek (Taşköprüzâde, s. 12; Mecdî, s. 33) Geyve Akhisar'ın fethine katılmış, fetihten sonra da buraya yerleşmiştir (Baldırzâde Mehmed Efendi, s. 281).

Hacı Bektaş Vilâyetnâmesi'nde Karaca Ahmed'in Anadolu erenlerinin gözcüsü ve Sivrihisarlı Şeyh Nûreddin'in müridi olduğu ifade edilmektedir. Vilâyetnâme'ye göre Hacı Bektaş-ı Velî Anadolu'ya geldiğinde Karaca Ahmed Anadolu'da bulunuyordu ve Fatma Bacı'nın uyarısıyla Hacı Bektaş'ın Sulucakarahöyük'te olduğunu yanındakilere bildirmişti. Bazı kerâmetlerini gördükten sonra yanına giderek kendisine intisap eden Karaca Ahmed'in Hacı Bektaş ile karşılaşması sırasındaki olaylar, Orta Asya şaman geleneğinde yer alan olağan üstü güçlere sahip olma ve vahşi hayvanları itaat altına alma gibi motifleri yansıtmaları bakımından önemlidir (Ocak, *Alevî Bektaşî İnançlarının İslâm Öncesi Temelleri*, s. 141 vd.).

Saruhanogulları'na ait bir vakfiyede Karaca Ahmed'in 1371 yılında hayatta olduğu kaydedilmektedir (Uluçay, I, 139). Bu durumda onun Hacı Bektaş'la görüşmesi pek mümkün görünmemektedir. Ayrıca Hacı Bektaş'ın 1240'ta Babaîler isyanı sırasında kardeşi Menteş ile birlikte Anadolu'ya geldiği düşünülürse (Âşıkpaşazâde, s. 204; Ocak, *Babailer İsyanı*, s. 128) Karaca Ahmed'in ondan önce Anadolu'ya gelip Hacı Bektaş'ın Anadolu'ya gelişini haber verdiğine dair rivayetlere şüpheyle bakmak gerektiği ortaya çıkar.

Orhan Gazi döneminde Bizanslılar'la yapılan Palekanon savaşından sonra Üsküdar'a gelerek bugün kendi adıyla anılan türbe ve mezarlığın bulunduğu bölgeye yerleşen Karaca Ahmed burada kurduğu tekke de çok sayıda mürid yetiştirmiş,

tekkesi Osmanlı-Bizans sınırında bir tampon bölge görevini üstlenmiştir. Dönemin önemli şahsiyetlerinden birinin gözlerini tedavi ettiği ve karşılığında birçok arazinin mülk olarak kendisine vakfedildiği rivayet edilmektedir. Osmanlı topraklarında büyük şöhrete kavuşan ve tarihçi Âlî Mustafa'nın ifadesiyle Rum abdallarının "kutb-ı nâmdâr"ı haline gelen Karaca Ahmed (*Künhü'l-ahbâr*, s. 55) Balkanlar'da çok defa Aziz George ile özdeşleştirilmiş, bunun sonucunda hristiyan halk onu ve dolayısıyla İslâmiyet'i kolayca benimsemiştir.

Karaca Ahmed, Rumeli'deki fetihlere katıldıktan sonra Anadolu'nun pek çok yöresini dolaşarak hem hastaları tedavi etmiş, hem de kurmuş olduğu tekkeler vasıtasıyla Anadolu'nun İslâmlaşma'sına katkıda bulunmuştur. Osmanlı topraklarından geniş bir mürid kitlesiyle birlikte ayrıldıktan sonra ilk olarak Afyon'da bugün kendi adıyla anılan bölgede yerleşen Karaca Ahmed'e, bu faaliyetleri esnasında Göynük'te türbesi bulunan Yargeldi Sultan ve Hasan Basri gibi arkadaşları refakat etmişlerdir. Bu bölgede beylerden birinin akıl hastası kızını tedavi etmesi onun şöhretini daha da arttırmış ve burada kendisine geniş araziler vakfedilmiştir (Bayar, s. 67). Ancak kendisi bir süre sonra Afyon'dan ayrılıp Saruhanogulları'nın hüküm sürdüğü Manisa bölgesine yerleşmiştir. Karaca Ahmed Manisa'ya geldiğinde Saruhan Bey'in Manisa ve Akhisar'ın fethiyle uğraştığı, Karaca Ahmed'in elli yedi bin müridiyle birlikte bu fethe katıldığı rivayet ediliyorsa da (a.g.e., s. 71) bu bilgi şüphelidir. Tarihî kayıtlardan, onun Saruhanogulları topraklarında bu beyliğin son hükümdarı İshak Bey zamanında yaşadığı anlaşılmaktadır. Akhisar muhtemelen Karaca Ahmed'in son durağı olmuş (Köprülü, s. 259; Üner, III/12 [1974], s. 19), bundan sonra başka bir yere gitmeyip kurmuş olduğu tekkesinde hem ruh hekimiği yapmış hem de mürid yetiştirmiştir. Saruhanogulları'nın vakfiyelerinde 1371 yılında Revak Sultan'a yapılan bir vakıf tahsisinde Karaca Ahmed'in şahit olarak adı geçmekte, 1390'da Hoşkadem Mescidi ve Yengi'deki Karaca Ahmed evkafının Karaca Ahmed Tekkesi'ne vakfedilmesine dair belgede ise artık yaşamadığı anlaşılmaktadır (Uluçay, I, 139 vd.). Bu durumda onun 1371-1390 yılları arasında vefat ettiği söylenebilir. Mecdî, mezarının Akhisar'da kendi adıyla anılan köyde bulunduğunu kaydederek (*Şekâik Tercümesi*, s. 33). Karaca Ah-

Karaca
Ahmed
Türbesi –
Üsküdar /
İstanbul